

לְד | קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמָגִים

קידוש הזמן, הנמשך מתוך תחולת השבת, בחלות בו לקדשו הברכה האליה של ראשית בריאות השמים והארץ וצבאים, מן סדר הזמנים שמקודם لكن אל אותו של אחר כן, של האותות המועדים הימים והשנים, מן עצם התחיות הוiot, בריאות יצירות ועשיות, אל היחס של יבנאים הנוצרים והנעשים אליה, מתגליה הוא, מתוך יסוד זכרונו זה למעשה בראשית, בפועל ממש בהיות ישראל לעם, ביציאת מצרים וממן התורה וקבלתה, בתאחדות האליה המופלאה להיות אליו, וקובע ישביע את קידושים של ישראל והזמנים בפרטיהם.

וכפי מدت אחיזתו, בחינויות נפשו ובבחירה דעתו שהלך דרכיו, של אדם מישראל, בסיסו נשמת האומה אשרה ב עמוקי מロמיה וטהר אמתה ומשיותו הויה, כך מתגלה ומתקיים בכל ענייני זמינו גם הוא אותו ערך העצם הנמשך מראש קדמי ימות עולם לשנות דור ודור, סופלת משה איש האלים, באור התורה ועובדת,

אבל בנו בשובע חסד ימינו ולנצח ד' על מעשה ידינו.